

STRESZCZENIE:

Niniejsza rozprawa doktorska przyjmuje innowacyjne podejście do badania świadomości, łącząc perspektywy fenomenologii i psychoanalizy. Wprowadza nowatorską perspektywę, która łączy metodologię tych dwóch dyscyplin, oferując świeży wgląd w pochodzenie patologicznych zjawisk świadomości. Zagłębia się w opis tych zjawisk jako pasywnych struktur doświadczenia, które instalują niestandardowe logiki właściwe ludzkiemu umysłowi, oferując interpretację nietypowej świadomości związanej z traumatycznymi doświadczeniami. Historycznie rzecz biorąc, zachodnia myśl filozoficzna kładła nacisk na racjonalność i normalność, często pomijając alternatywne stany świadomości, w tym te doświadczane w traumie lub chorobie psychicznej. Niniejsza rozprawa przedstawia przekonującą krytykę, argumentując, że to wykluczenie nie jest jedynie niedopatrzeniem, ale raczej fundamentalnym ograniczeniem strukturalnym w sposobie, w jaki zachodnia filozofia podchodzi do kondycji ludzkiej.

Podkreśla, w jaki sposób różne wymiary doświadczenia działają poza świadomą kontrolą oraz proces, w którym świadomość konstytuuje doświadczenie bez aktywnego zaangażowania ego. Omawia wyzwania związane z łączeniem fenomenologii i psychoanalizy w tym zakresie. Zauważa, że fenomenologia podkreśla przejrzystość i dostępność doświadczenia, podczas gdy psychoanaliza koncentruje się na ukrytych i wypartych aspektach umysłu. W związku z tym analiza rozważa i porównuje aspekty świadomości z obu perspektyw, rozszerzając swoje rozważania na nieklasyczne elementy podmiotowości. Świadomość jest badana w ramach następujących pięciu kategorii tematycznych: Byt; Logika; Język; Ucieleśnienie; i Samorealizacja.

Obejmują one logikę nieświadomości, afekt oraz kulturowe lub społeczne kształtowanie podmiotowości. W szczególności rozważane są niektóre przypadki upośledzenia mózgu i ich wpływ na konstytutywne parametry dobrostanu. W celu zilustrowania i wsparcia materiału badawczego wykorzystywane są winiety kliniczne.

Aby podejść do tematu z filozoficznego punktu widzenia, autor rozszerza tradycyjne kategorie ontologiczne autorefleksji, a mianowicie „Dasein” i „Das Man”. Tekst przedstawia krytyczny argument za wprowadzeniem do dyskusji trzeciej kategorii - Schattendasein. Zmienia ona koncepcję Dasein i odnosi się do nieklasycznej rewizji indywidualnych form egzystencji, w których samoświadomość i wybór na przemian definiują i warunkują bycie. Koncentruje się na przedstawieniu nieprzejrzystości bezosobowej zbiorowej lub społecznej egzystencji, w której jednostki dostosowują się do norm kulturowych i tracą swoją

tożsamość. W dysertacji argumentuje się, że trauma nie powinna być postrzegana po prostu jako stan psychologiczny lub medyczny. Zamiast tego należy ją postrzegać jako centralną kwestię filozoficzną, ponieważ trauma, jako powtórzenie fałszywego przekonania, podważa same podstawy podmiotowości. W związku z tym autor kwestionuje założenia racjonalności, samoświadomości i wolności, które leżą u podstaw większości zachodniej myśli. Fenomenologia Heideggera jest identyfikowana jako oferująca sposób ponownego przemyślenia tych kwestii poprzez skupienie się na doświadczeniu Bycia-w-świecie. Jednak, sugerując, że poprzez logikę pragnienia jednostki są wyobcowane w ramach swojej tożsamości i kontekstu kulturowego. Istnieją w liminalnym wartościowo-czasowym paradoksie umysłu, który nie jest ani w pełni widoczny, ani w pełni nieobecny.

Kiedy istoty ludzkie zanurzają się w swojej zdolności do powtarzania, mogą zostać uwięzione w określonej nieświadomej genezie. Teza sugeruje, że ograniczenie świadomości do bierności zmniejsza możliwość domagania się wolności. W konsekwencji dążenie do wolności może być postrzegane jako metafizyczny impas. Wynika to z warunkowości oraz pełniejszej totalizacji wartości wokół podmiotu, która podporządkowuje sobie różne formy biernej syntezy. Dotyczy to zarówno aktywności ciała, jak i nawyków czy wiedzy. Podmiotowość, karmiona afektami, prowadzi do wiecznego powrotu samej siebie. Skutkuje to nieustanną konfrontacją z sobowtorem. Alter ego, w przeciwieństwie do pasywnego ego, zawiera cały palimpsest indywidualności. Ten sobowtór wyłania się i stara się działać zamiast podmiotu. Teza dowodzi, że taki metafizyczny cień jest stałą cechą kompozycji jaźni, nawiedzając podmiotowość aż do samego końca i wymagając ciągłej świadomości różnych egoistycznych emanacji.

Rozprawa kończy się eksperymentem myślowym dotyczącym potencjału samorozumienia i samorealizacji. Rozważa, jaki rodzaj myślenia i samowiedzy powinien towarzyszyć fenomenologii i psychoanalizie. Wreszcie, zadaje pytanie, w jaki sposób ludzka świadomość może odnosić się do świata i samej siebie po dłuższej refleksji nad tymi kwestiami. W ten sposób badanie to ma na celu refleksję nad etycznymi kwestiami współczesnej aksjomatycznej samoświadomości.